

AWEE PRINS

De dag dat de zee weg was

en andere verhalen

Met illustraties van THÉ TJONG-KHING

Diertje verwisselen

Over een konijn dat een olifant wilde zijn

Er was eens een konijn dat Beer heette. Beer was een groot, zelfs reusachtig groot konijn, nou ja 'reusachtig'... dat zijn konijnen natuurlijk niet; maar in elk geval was Beer groter dan veel andere konijnen. Zijn oren waren groter dan die van andere konijnen, zijn tanden waren langer dan die van andere konijnen, en wat het meest bijzondere was: Beer had geweldig grote voeten, waarmee hij vreselijk hard kon stampen. Daarom noemden de andere konijnen Beer ook wel 'Stamper'.

Stamper werd vaak geplaagd omdat hij zo hard stampte. 'Je lijkt wel een olifant,' had zijn moeder een keer tegen hem gezegd, en dat had Stamper erg verdrietig gemaakt. Maar toen hij op school een keer een boek over olifanten las en zag hoe groot en hoe sterk ze waren en alles wat ze niet leuk vonden kapot konden trappen, zei hij op een dag tegen zijn vader: 'Pappa, ik wil later geen duinkonijn, hangoorkonijn en zelfs geen Vlaamse Reus worden, maar een olifant!'

Stampers vader moest hard lachen toen Stamper dat zei. 'Je bent toch een konijn, Stampertje, en geen olifant?'

‘Wel waar hoor!’ zei Stamper. ‘Kijk maar eens naar mijn oren: net zo groot als de oren van een olifant. En ik heb ook de tanden van een olifant. Ze zijn veel langer dan die van andere konijnen. Stamper trok zijn lippen omhoog: ‘Fkijk eenf, fwat daft fje daarfan?’

Stampers tanden waren inderdaad erg lang; en ze krulden ook een beetje, net als die van olifanten; weliswaar niet naar buiten, maar meer naar binnen.

Maar het waren wel grote tanden!

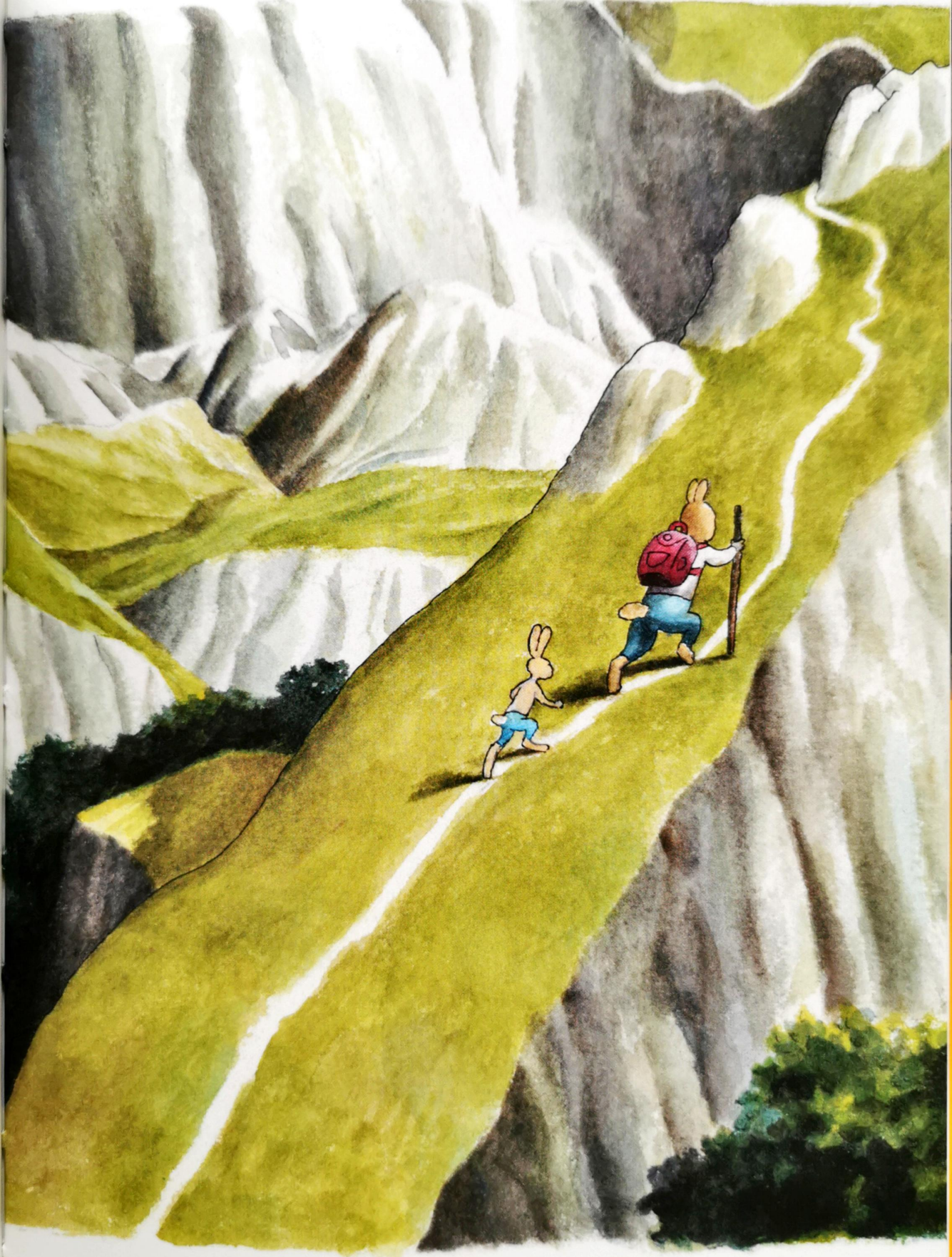
‘Om ofer dat ftampen fan me nof maar te fwijgen!’ zei Stampertje een beetje kwaad met zijn nog steeds omhooggetrokken lippen.

Stampers vader vond zijn zoontje, net als alle vaders, een heel bijzonder ventje. Maar om in Stamper een olifant te zien, daar was wel flink wat fantasie voor nodig. Gelukkig had Stamper flink wat fantasie.

‘Ik wil zo graag naar het olifantenbos gaan, pappa,’ zei Stamper op een ochtend tegen zijn vader. En hoewel Stampers vader dat een beetje gevaarlijk vond, maar ook heel veel van Stampertje hield, stemde hij in, en ging hij samen met Stamper naar het olifantenbos, dat ver, heel ver van het konijnenweiland vandaan lag.

Toen Stamper en zijn vader na een lange tocht eindelijk bij het olifantenbos waren aangekomen, rustten ze even uit bij een olifantensnackbar aan de rand van het bos. Wat schrokken ze van die grote grijze kolossen! De olifanten stonden in een grote kudde eten te bestellen. Het was niet niks wat daar gebeurde! Elke olifant bestelde wel zeventig broden normaal, dertig andijvie mét en tweehonderd winterpenen speciaal. En dat was — zoals op een bord naast de kassa geschreven stond — nog maar het ‘voorafje’!

Stampers vader begon van angst te bibberen. Wat waren de olifanten groot! ‘Laten we teruggaan, Stamper. Het is hier veel te gevaarlijk. Olifanten zien ons niet staan. Voor je het weet trappen ze met die grote prullenmandpoten van ze boven op je. Ze stampen je zo de grond in. En ik moet niet alleen voor jou zorgen, maar ook voor je moeder, en voor je zesendertig broertjes en zusjes. Dat is minstens drie kroppen sla per dag. Een peulenschil voor een olifant, maar een dagtaak voor een konijn.’

Stamper was echter vastbesloten. ‘Dan ga ik wel alleen,’ zei hij. ‘Maak je geen zorgen, pappa, ga jij maar naar huis. Ik word een olifant. De olifanten zullen het olifantje in me weten te waarderen!’ En Stamper stampte, inderdaad net zo hard als een olifantje, in de richting van de kudde.

Over de zorgen die Stampers vader zich maakte zullen we het hier niet hebben. Dit verhaal gaat over Stamper en niet over zijn vader. Het is niet leuk voor een vader als zijn kind niet naar hem wil luisteren, maar dat gebeurt overal. En zeker niet alleen bij konijnen.

Stamper liep bang maar moedig naar de kudde toe. Naast de olifantensnackbar zag Stamper onder een boom een klein olifantje staan dat een beetje was afgedwaald van de kudde.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Stamper verlegen.

‘Ik heet Trompettertje,’ zei de kleine olifant, ‘omdat ik zo goed kan trompetteren. En hoe heet jij?’

‘Ik heet Stamper,’ zei Stamper. En hij voegde daar stoer aan toe: ‘Omdat ik net zo hard kan stampen als een olifant!’

‘Dat wil ik wel eens zien,’ zei Trompettertje. ‘Jij stampst vast niet zo hard als ik!’ En Trompettertje stampte zo hard als hij maar kon, zo hard, dat een paar gieren die een eindje verderop aan een dood beest zaten te kluiven, geschrokken wegvlogen.

Daarna begon Stamper te stampen. En of je het nu wil geloven of niet: Stamper stampte het hardst. Niet alleen de laatste gier vloog weg, zelfs het dode beest schrok overeind en zette het op een hollen.

‘Wat grappig is dat!’ zei Trompettertje. ‘Een konijn dat zo hard kan stampen! Kom mee naar mijn vader. Dan zul je zien wat echt stampen is!’

Samen gingen ze naar de vader van Trompettertje, die Grote Slurf heette en net klaar was met zijn zestiende andijvie mét. Trompettertje vertelde zijn vader wie hij zojuist had ontmoet en wat er gebeurd was.

Grote Slurf keek Stamper streng aan. 'Wat doe jij hier, klein konijn? Weet je wel waar je bent? Dit is Olifantenland! Jij hoort hier helemaal niet thuis! Voor je het weet gaat een van ons op je staan. Ik zou je zo de grond in kunnen stampen. Dan ben je zo plat als een dubbeltje!'

Stamper schrok heel erg van Grote Slurf. Waar was hij aan begonnen? Hij had gewoon met zijn vader terug moeten gaan! Alle moed zonk in Stampers konijnenpootjes, hoe

groot die in verhouding ook waren. Maar Stamper was een moedig konijn en hij besloot om er het beste van te maken.

‘Zo plat als een dubbeltje?’ zei Stamper. ‘Dat is misschien niet eens zo’n gek idee, meneer de olifant! Wij zijn bij ons thuis namelijk straatarm. Wanneer u mij de grond in stampt, wees dan zo vriendelijk dat dubbeltje naar mijn familie te sturen, dan kunnen ze iets van mij kopen. Ik heb namelijk in mijn leven nog nooit ergens op getrakteerd.’

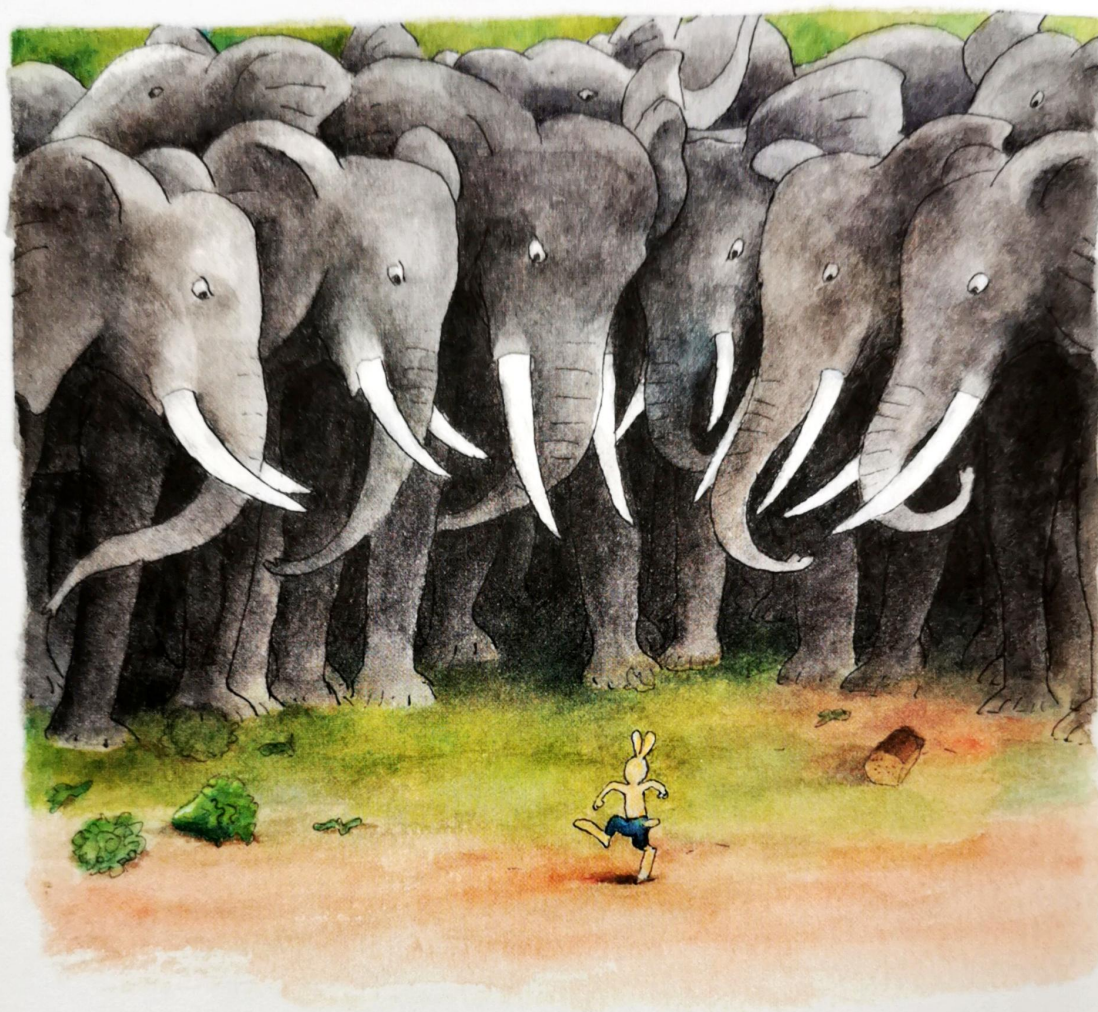
Dat was een slim antwoord van Stamper, en het mooiste was dat Grote Slurf schik kreeg in dat kleine brutale konijn.

‘Dus jij hebt van Trompettertje gewonnen en je wil nu een wedstrijd met mij?’ toeterde hij zo hard dat de andere olifanten al hun halfjes brood en kroppen andijvie uit hun slurf lieten vallen. ‘Laat maar eens zien wat je kan!’

De ‘wedstrijd’ kon beginnen. Stamper zette zich schrap en stampte zo hard als hij kon. Daarna stampte Grote Slurf, zo hard, dat Stamper de lucht in vloog. Trompettertje moest erom lachen, maar hij had ook medelijden met zijn nieuwe vriend Stampertje.

‘Kom maar op met dat gedoe van dat dubbeltje,’ zei Stamper verdrietig. ‘Stamp maar op me; stamp me maar de grond in. Ik *krijg* dan wel geen medaille, maar ik *word* in elk geval wel een medaille!’

Toen gebeurde er iets moois: Grote Slurf had natuurlijk gewonnen, en omdat hij gewonnen had, werd hij vrolijk en vriendelijk. Hij vond dat rare konijn dat een olifant wilde zijn eigenlijk wel grappig en ook erg moedig. Een konijn dat naar de olifanten durfde te komen en ook nog zo hard kon stampen, verdiende wel een beloning!

Daarop toeterde Grote Slurf alle andere olifanten bij elkaar voor een olifantenvergadering. Daar verklaarde hij plechtig dat Stamper zich vanaf die dag een 'olifantenkonijn' mocht noemen.

'Dat is een eretitel, waar je trots op mag zijn,' zei Grote Slurf. 'De vrienden waar mijn zoon Trompettertje mee thuiskomt, vind ik meestal een stelletje halve slurven, maar jij bent een kereltje waar ik mijn zoon graag mee zie spelen.' En Grote Slurf bestelde voor Stamper een veel te grote portie sla.

'Stampen en sla eten; het kan niet beter,' vonden Stamper en Trompettertje, die vrienden voor het leven waren geworden.

Aan het einde van die bijzondere en avontuurlijke dag in het olifantenbos stampte Stamper trots naar huis terug.

‘Ik ben een olifantenkonijn, ik ben een olifantenkonijn,’ gonsde het onderweg door zijn hoofd. ‘Het is me *gelukt!* Ik ben een echt — en waarschijnlijk het enige echte — olifantenkonijn!’

Natuurlijk werd er feestgevierd toen Stamper na zijn gevaarlijke avontuur heelhuids thuiskwam. Zijn vader, zijn moeder, zijn zesendertig broertjes en zusjes (het waren er inmiddels zevenendertig!) dansten en stampten om hem heen. Echt stampen was het volgens Stamper niet, maar het was, zoals Stamper zei, ‘goed bedoeld’.

Er kwamen ook konijnen uit de buurt naar het feest. Een buurman van drie konijnenholen verder had een hoge hoed meegebracht en alle konijnen mochten hun goochelkunsten laten zien. Iedereen was vrolijk. Veel van de konijnen omhelsden elkaar, waarna er ineens veel konijnen extra waren.

Een heel mooi meisjeskonijn dat ook op het feest was, gaf Stamper een zoen en zei dat ze wel met Stamper wilde trouwen. Maar Stamper moest haar teleurstellen, ook al was ze nog zo mooi, en zei: 'Waarschijnlijk trouw ik met een olifantje.'